

FIRE
FALLING
LÁNGZUHATAG

ELISE KOVA

FIRE
FALLING
LÁNGZUHATAG

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Elise Kova: *Fire Falling – Book Two of the Air Awakens series*
First published in Silver Wing Press
2020 Five Year Anniversary Edition

FORDÍTOTTA
Nimila Zsolt

BORÍTÓTERV
Merilliza Chan

ISBN 978-963-636-348-2

Minden jog fenntartva

Copyright © 2015 by Elise Kova
Hungarian edition © Kossuth Kiadó, 2024
Hungarian translation © Nimila Zsolt, 2024

*A legnagyobb rajongóimnak:
Anyunak, Apunak és Mernek.
Nektek köszönhetek mindent – szó szerint.*

A FŐKONTINENS

A FÉLHOLD-
KONTINENS

A HATÁRSZIGETEK

A NYUGAT,
MHASHAN

QUI

XIA

NORIN

LAU

SILME

YON

A KERESZTÚT

ORE

ANTO

POHEAT

A SZOROS

DAMACIUM

LO
TÓ

SORICIUM

ALDA

AZ ÉSZAK,
SHALDAN

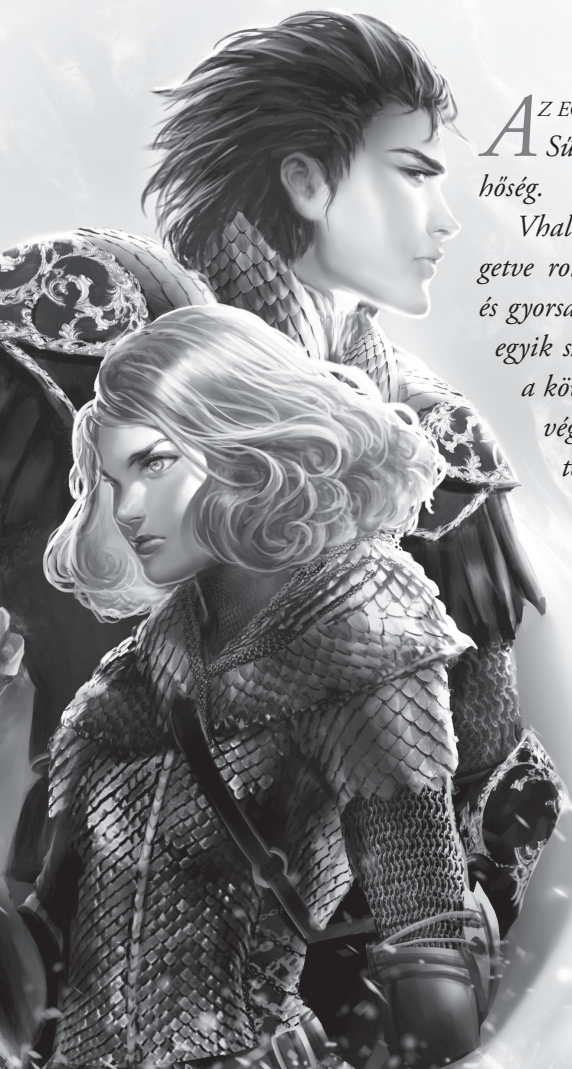

I. FEJEZET

*AZ EGÉSZ VILÁG lángba borult.
Sűrű füst. Hamu. Perzselő
hőség.*

*Vhalla árnyalakokat kerül-
getve rohant. Egyre gyorsabban
és gyorsabban szedte a lábát, az
egyik szörnyű, véres színhelytől
a következőig, mintha a világ
vége felé futott volna. A sö-
tét, arctalan tömeg szinte
áthatolhatatlan fallá vált
előtte, akadályozta, foj-
togatta őt.*

Már könnyek csorogtak végig az arcán, amikor felemelte a kezét, hogy félrelökje az első alakot. A jelenés vérfagyasztó sikolyt hallatott, majd darabokra szakadt, kavargó füstöt hagyva maga után. A lány ujjai hozzáérték a következő figurához... újabb sikoly. Nem akart továbbmenni, de a szíve egyre csak ugyanazt a szót ismételte dübörögve: gyorsabban!, gyorsabban!, gyorsabban!

Így Vhalla továbbszaladt. Rohant, és minden árnyalak, amelyhez hozzáért, feloldódott az őt övező egyre sűrűbb sötétségben. Az árnyékemberek halál-sikolyát nem tudta elhallgattatni a fülére szorított kezével vagy a saját üvöltésével, mert odabent, a lelkében visszhangzottak.

És ekkor hirtelen csend támadt.

Vhalla lassan leeresztette a kezét, előbb az egyik, majd a másik szemét nyitva ki. Semmi sem volt mögötte vagy mellette; a tovavezető utat egyetlen ragyogó lángnyelv világította meg, amely épp egy összeomlott házat emésztett el. Láthatatlan erő húzta őt a romok felé, lábát csigalassúsággal, araszonként vonszolta a törmelékhalom felé. Tudta, hogy elkésett. Minden alkalommal, minden éjszaka elkésett.

Vhalla elkezdte félredobálni a téglákat, egyenként, pusztá kézzel. Lángnyelvek nyaldosták a kezét, de nem égették meg. Még a forróságukat sem érezte. A fiú a romok alján hevert, rá várakozva, és Vhalla a karjai közé szorította barátja összezúzott, véres testét, és addig sírt, amíg teljesen kiszáradt a torka.

– Sareem – suttogetta zokogva a vértől mocskos vállra dőlve. – Ígérem, hogy legközelebb gyorsabb leszek. Kérlek, ne várj rám a téren.

A fiú keze hirtelen megragadta Vhalla karját. Váratlan erővel fölébe kerekedett, és a földhöz csapta a lányt, akit a rá nehezédő tetem az utca macskaköveihez szorított. Sareem véres masszává roncsolódott arcáról húscscafatok hullottak rá.

– Vhalla – sziszegte. Az állkapcsának egy része leszakadt, a megmaradt csontok és fogak bizonytalanul mozogva formálták a szavakat. – Miért nem jöttél?

– Megpróbáltam! – mondta a lány könnyes szemmel, esdeklően. – Sajnálom, Sareem, úgy sajnálom!

– Nem voltál itt – hajolt olyan közel a barátja holtteste, hogy majdnem összeért az arcuk. – Nem voltál itt, és én miattad haltam meg.

– Bocsáss meg! – kiáltotta Vhalla.

– Vele voltál – mondta vádlón az életre kelt tetem, miközben kíméletlen szorításától Vhalla karjában megszűnt keringeni a vér, és elzsibbadtak az ujjai. – Vele voltál – rázta meg őt a hulla. – Hol van most?! Hol van ilyenkor?! – követelt választ tombolva gyerekkori barátja, rongybabaként rázva a lány testét, többször a földhöz csapva a fejét.

Vhalla próbálta lerázni magáról a halott karjait.

– Nem, nem igaz! Próbáltalak megmenteni! – nyögte ki sírva.

– Vhalla, ébredj fel! – parancsolt rá egy másik hang, amire szeme azonnal felpattant.

Larel simogatta Vhalla karját. Sötét nyugati szemei aggodalmat sugároztak. Vhalla pislogva nézett fel rá, próbálva elűzni az álom rémképeit. Sareem halálának emlékétől fel-

fordult a gyomra, és az ágy széléhez gördülve a gondosan odakészített ágytálba hányt.

– A harmadik egymást követő éjszaka – szólalt meg egy hang az ajtó felől. Ugyanaz a hang, amit az előző két estén is hallott.

Vhalla az állát törölgetve pillantott fel. Egy varázsló állt ott, és enyhén szólva elégedetlennek tűnt.

– Csak egy kis időre van szüksége – mondta Larel határozottan. – Csak egy kis időre van szükségem.

A férfi ásított, de megérezte a Larel hangjában rejlő figyelemzetést, és egy utolsó szigorú pillantást vetett Vhallára, mielőtt távozott. Az ajtót becsapásával nyomatékosította véleményét.

Vhalla még egy utolsót köhögött. Ahogy lerázta magáról az álom iszonyatát, testileg és szellemileg is kezdett magára találni. Ülő helyzetbe tornászta magát, és a szemét dörzsölve próbálta eltörölni a szörnyű képek utolsó nyomát.

– Vhalla – suttogta Larel halkán, és védenca feje búbjára helyezte tenyerét. Aztán úgy döntött, hogy inkább leül a lány mellé, és átölelte.

– Jól vagyok. Semmi bajom – mormolta Vhalla barátnője karjai között.

– Itt maradok.

– Nem, nem lehetsz itt minden este – rázta meg a fejét, de nem rázta le magáról a kócosan meredező barna haját simogató kezét.

– Ki tilthatná meg? – kérdezte Larel, elhelyezkedve Vhalla és a fal között. Túl szűkös volt a tér kettőjük számára, de a lány túl fáradt volt ahhoz, hogy tiltakozzon.

Egymással szemközt feküdtek, kezeik szorosan összekulcsolódtak. Vhalla hunyorogva igyekezett kivenni Larel arcvonásait a hold halovány fényében. Amaz rezzenéstelelenül nézett vissza rá. Larel Tűzhordó volt, és egyetlen gon-

dolatával megidézhetett volna egy lángot világításnak, de nem tette.

– Larel... – Vhalla erejéből csak halk nyöszörgésre futotta. Ebből Larel kihallotta, milyen közel áll az összeomláshoz.

– Aludnod kell.

– Holnap lesz az utolsó nap.

Az álmat követően a meredély felé száguldó lavinaként törtek elő az érzelmei. Vhalla csak túl akart esni rajta, ha már tenni nem tudott ellene. A tárgyalás óta eltelt öt napban semmihez sem volt ereje.

– Pontosan, ezért Reale őrnagy még keményebben fog dolgoztatni.

Larel hangjából csak úgy süttött az akaraterő, rendíthetetlen volt, mint egy égbe nyúló hegy. Ő volt Vhalla utolsó támasza.

– Mi értelmű? – suttogott Vhalla remegő ajkakkal. – Amint valódi harcba keveredünk, végem.

Vhalla eleinte arról álmodozott, mi mindent fog látni a háború dúlta Északon, ahova a Birodalom besorozott katonájaként kell vonulnia. De a rémálmok és a büntudat felőrölték az eltökéltségét, csak egy üres porhüvelyt hagyva hátra.

– Ez nem igaz – vitatkozott Larel.

– Szinte semmire nem vagyok képes! – nyöszörögte a lány, magát is meglepve, milyen szánalmas a hangja. De már ez sem érdekelte őt. A per idejére hamis magabiztosságot erőltetett magára, amely később hamar elillant.

– Csitt! – parancsolt rá Larel. Ezzel lezártnak is tekintette a vitát. – *Muszáj* aludnod.

Vhalla összeszorította a száját.

– Felébredsz? – kérdezte végül.

– Természetesen – válaszolta Larel, ahogy a korábbi esteiken is.

– Nem tudom, nélkülöd hogyan tudok majd aludni, amikor letáborozunk menetelés közben.

– Ne aggódj emiatt, most aludj! – Larel finom csókot lehelt a lány kezére. Vhalla megadta magát, és lehunyta a szemét.

Nem aludt sokat, de legalább sikerült valamennyit. Larelnek csak egyszer kellett felébresztenie rémálmából. Határozott fejlődés az előző négy éjszakához képest.

Napközben a tapintatos Larel egyszer sem hozta szóba a lidércnyomásait. Hajnalban szóltanul távozott a szobájából, hogy a keleti lány felöltözhessen, és felkészülhessen a napra.

Vhalla izmai merevek voltak, fájt minden mozdulat, így az öltözködés a megszokottnál kétszer tovább tartott. Miközben magára öltötte rövid, fekete köpenyét, körözött a válláival, fejét jobbra-balra döntötte, hogy kimozgassa a nyakát. Megpillantotta magát a tükörben: a sötétbarna, arannyal pettyezett szemek egy csontsovány arcból néztek vissza rá, alattuk jól látható sötét karikák éktelenkedtek. Még a keletiekre jellemző cserszín bőre is hamuszürkévé vált. Beletúrt rövid hajába, felidézve az ítélethirdetés utáni perceket, amikor saját kezűleg vágta le.

– Borzalmas! – Vhalla maga sem tudta, hogy ezt a hajára vagy az összképre értette.

Bódultan nekivágott a folyosónak, szemben a konyha felé tóduló tömeggel. Nem volt éhes, úgy érezte, hogy egy falatot sem tudna lenyelni. Egy napja volt hátra, mielőtt elindul a menetoszloppal, hátrahagyva egész addigi életét. Amúgy is szerény étvágya semmivé lett.

Belépett a Torony gyakorlótermébe, amely egy teljes szint közepét elfoglalta. A kör alakú központi teret alacsony külső fal övezte, amely mögött a nézelődők és a sorukra váró tanítványok foglalhattak helyet.

Odabent egy nő állt pulpitusszerű íróasztala mögött.

– Őrnagy – mondta Vhalla köszöntésként.

– Yarl – válaszolt Reale őrnagy. Déli nő volt, kemény, mint az acél, nagyjából ugyanannyi melegséggel. A bal szemét a közvetlenül a csontjaiba olvasztott fém szemtakaró fedte.
– Korán jött.

– Nem tudok meglenni máshol – válaszolt a lány a szavai állandó kísézőjévé váló szarkazmussal. Nem tudta, agya melyik szegletéből került elő ez a hangnem, de túl fáradt is volt ahhoz, hogy hosszasan elmélkedjen rajta.

– Ma nem velem fog dolgozni – emelte rá futólag a tekintetét a katonatiszt, mielőtt visszatért a figyelmére a papírjaihoz.

– Nem?

Vhalla el sem tudta képzelni, hova máshova kellene mennie. A Szenátus rendelete szerint nem hagyhatta el a Tornyt. A korona tulajdonában áll, amíg véget nem ér az Északkal vívott háború... vagy meg nem hal.

– A miniszter hívatta.

Vhalla ennyiből is tudta, hogy Reale őrnagy elbocsátotta; amúgy sem szívesen volt a zord nő közelében.

A reggeli idején üresek voltak a Torony folyosói. A legtöbb itt lakó a néhány emelettel feljebb található konyhaszinten zsúfolódott össze. Az étkezdéhez közeledve egyre harsányabb zaj vette körül, de a kába lány meg sem hallotta.

A saját szobáján túl, a Toronynak majdnem a legfelsőbb szintjén volt a varázslásügyi miniszter irodája és lakosztálya. A többi ajtón a lakójuk nevét viselő fémtábla díszelgett, ezen viszont csak a Varázslók Tornya ezüstből öntött címere – egy önmagára tekeredő sárkány kettéosztott képe: a kettétört hold.

Önkéntelenül is továbbsiklott a tekintete.

A lejtős folyosó kanyarulatán túl még egy ajtó széle látszott. Semmilyen jelzés nem volt rajta. Bár senki sem tudta biztosan, Vhalla sejtette, hogy kié. Napok óta semmit sem

hallott a fantomjáról, és nem is tudott kapcsolatba lépni vele, bár az elméje kevésbé józan fele folyton azzal nyaggatta, hogy tegyen rá kísérletet. Vhalla nagyot nyelt, aztán bekopogtatott az előtte álló ajtón, mielőtt hatalmába kerítette a vágy, hogy a másíknál próbálkozzon.

– Egy pillanat – szólt ki valaki. Az ajtó kitárult, és mögötte egy rövid szőke hajú, jégkék tekintetű déli férfi jelent meg előtte, kecskeszakállal övezett szája mosolyra húzódott. – Vhalla, kerülj beljebb – invitálta be Victor Anzbel miniszter.

Belépett a pazar dolgozószozába. A fényűzés ilyen foka mindmáig idegen maradt számra. Csizmás lába tengerkék, puha szőnyegbe süppedt, és ez fájdalmas emlékeket ébresztett a Birodalmi Könyvtárban töltött éveiről. Gyorsan le kellett ülnie az asztal elé helyezett három szék egyikére.

– Épp most végeztem a reggelimmel. Megkínálhatlak valamivel? – intett egy péksüteményekkel teli tálca felé.

– Nem – rázta meg a fejét a lány.

– Nem? – méregette oldalra hajtott fejjel a miniszter.

– Még biztosan nem ettél.

– Nem vagyok éhes.

– Ugyan már, Vhalla – feddte meg gyengéden a férfi.

– Szükséged lesz az erődre.

Vhalla az elébe nyújtott muffinra meredt. Végül a nevelése győzött, és szót fogadott a nála magasabb rangú férfinak. Kedvetlenül belesípott a süteménybe, de úgy tűnt, hogy a miniszter beéri ennyivel.

– Szóval holnap lesz a nagy nap – kezdte a nyilvánvaló ténnyel a férfi.

– Igen – bólintott Vhalla.

– Szeretnék megbeszélni veled néhány dolgot, mielőtt útra kelsz.

A lány eközben tovább piszkálta a süteményét.

– Először is szeretném, ha tudnád, hogy a Toronyban senki sem viseltetik irántad rosszindulattal.

A Reale őrnagytól szerzett zúzódások nem éppen erre utaltak. Vhalla egy nagyobb darabot tömött a szájába, mielőtt olyat mond, amit aztán megbánna.

– A Fekete Légió összes tagjának tudtára adtam, hogy állandóan ügyeljenek rád, és gondoskodniuk kell a védelmedről – folytatta Anzbel. – Te vagy az első Széljárónk az elmúlt közel százötven évben. Szeretném, ha életben maradnál és visszatérnél tanulni a Toronyba.

– A Szenátust is értesítette erről? Van egy sanda gyanúm, hogy ők szívesebben látnának holtan – jegyezte meg Vhalla fakó hangon.

– Nem illik hozzád ez a hangnem – dőlt hátra a miniszter, egymáshoz illesztve az ujjait.

– Elnézést kérek – motyogta a lány gépiesen, és visszacsempészte a félig elfogyasztott süteményt a tálcára.

– Élve kell visszatérned, Vhalla – méregette őt tünődve Victor miniszter. – Hinned kell abban, hogy képes vagy rá.

Vhalla nem tudta, ezt hogyan várhatják el tőle, ha még alapfokon is alig képes használni a mágiát. *Az Anya szerelmére*, csak pár percre tudta lehunyni a szemét anélkül, hogy megrohanják a rémálmok.

– Rendben – tett úgy, mintha beleegyezne.

A miniszter csak felsóhajtott.

– Segítene, ha valamilyen célt adnék a napjaidnak? – hajolt előre Victor, és a könyökére támaszkodva úgy szólította meg, mintha egy nagy titkot osztana meg vele. – Szükségem van valamire... és csak te, csak egy Széljáró tudja megszerezni nekem.

Vhalla ösztönösen kihúzta magát.

– Micsodát? – bökte ki végül, amikor nem bírta tovább a csendet.

– Egy hatalmas dolgot rejtettek el Északon. Minél tovább marad ott gazdátlanul, annál nagyobb az esélye, hogy rossz kezekbe kerül, és bevetik ellenünk, persze csak ha rájönnek az északi törzsek, hogyan kell használni.

Vhalla továbbra sem értette, hogy mi dolga lehet neki mindezzel.

– És mi az a dolog? – győzött benne végül a kíváncsiság.

– Egy ősi fegyver egy másik korból, amikor a mágia vadabb volt, és közelebb állt az istenekhez – kezdte, majd szünetet tartott, alaposan megfontolva a szavait. – Egy fejszéről van szó, ami bármit szét tud hasítani, még egy lelket is.

– Miért készítene bárki ilyesmit? – próbált a lány észszerű okot keresni ilyesmire.

– Nos, egészen a közelmúltig azt hittük, csak kitaláció a történet – simogatta elgondolkodva a szakállát a miniszter.

– Honnan tudják, hogy mégis igaz?

– Megbízható forrásból – jelentette ki a miniszter, aztán visszatért a témához. – Meg kell szerezned, és el kell hoznod ide.

Megütögette az asztal lapját.

– De ha ilyen veszélyes... – gondolkodott hangosan Vhalla, miközben érezte, hogy Anzbel szándékosan nem oszt meg vele egy fontos információt. A miniszter nem tűnt közlékenynek.

– Mint mondtam, nem szeretném, ha rossz kezekbe kerülne. *Csaknem legyőzhetetlenné* tenné a birtokosát – tartott jelentőségteljes szünetet Victor, hogy Vhalla megértse, mire is célzott. Ha szinte legyőzhetetlenné teszi azt, aki forgatja, akkor a segítségével túlélhetné Észak viszontagságait. – Segítesz megtalálni nekünk, Vhalla?

A lány egy utolsó, hosszú pillanatig habozott. A jégkék szemekbe nézett, a férfi szemébe, aki elrabolta őt a legelső találkozásukkor. Ugyanakkor menedéket nyújtott neki, ápolta,

és a védelmére kelt, amikor oly sokan legszívesebben darabokra szaggatták volna. A Torony titkokkal terhelt hely volt, de a valódi őszinteséget felismerte.

– Természetesen, miniszter – válaszolt Vhalla engedelmesen. A Torony gondoskodott az övéiről.